

gede dom om behandling. Herom henvises nærmere til kapitel 8.

Straffelovens regler om prøvetid indebærer, at muligheden for, at den betinget idømte straf, jfr. straffelovens § 56, stk. 1 og 2, kan komme til fuldbyrdelse, bortfalder, såfremt der ikke inden prøvetidens udløb er foretaget rettergangsskridt imod den betinget dømte som sigtet på ny.

6.1.4. Tilsynstid

I en betinget dom med vilkår om tilsyn ved Kriminalforsorgen skal der endvidere altid fastsættes en tilsynstid, der enten kan falde sammen med prøvetiden eller være kortere end denne, jfr. straffelovens § 57, stk. 1, 1. pkt. Fastsættelsen af tilsynstid indebærer, at tilsynsmyndigheden inden for tilsynstiden kan give den dømte de forskrifter, der er nødvendige til gennemførelsen af tilsynet og de yderligere vilkår, som måtte være fastsat, jfr. straffelovens § 59, stk. 1. I tilsynstiden kan der endvidere ved retskendelse ske ændring eller ophævelse af tilsyn eller andre tillægsvilkår efter reglerne i § 59, stk. 2 og 3.

Medens § 59 ikke forudsætter en vilkårs-overtrædelse, er der som nævnt ovenfor i straffelovens § 60 givet regler om retsvirkningerne af, at den dømte overtræder et i medfør af § 57 fastsat vilkår. Der kan bl.a. ske ændring af vilkårene og forlængelse af prøvetiden, ligesom der – som den mest indgribende reaktion – kan træffes afgørelse om, at den oprindeligt forskyldte straf kommer til fuldbyrdelse. Herom henvises nærmere til kapitel 8.

6.1.5. Tilsyns- og prøvetidens længde

Af straffelovens regler om forholdet mellem tilsynstid og prøvetid følger som nævnt, at tilsynstiden kan være kortere end prøvetiden. Er det tilfældet, ophører ved tilsynstidens udløb mulighederne for at foretage ændringer i den tilstand, der var afhængig af fastsættelsen af tilsynstid. At forlænge eller genoplive et tilsyn eller ind føre et nyt tillægsvilkår efter tilsynstidens udløb er således ikke muligt, uanset at prøvetiden fortsat løber.

Som det fremgår af kapitel 5, afsnit 5.2., indebærer Frederiksborg-model I og II et samlet behandlingsforløb af to års varighed

bestående dels af en døgnfase og af en dagfase – begge af seks måneders varighed – dels af en ambulantly opfølgingsfase af tolv måneders varighed. Til grund for Fyn-modellen ligger derimod et behandlingsforløb af ialt 1 års varighed bestående dels af en døgn- og dagfase af henholdsvis tre og fem måneders varighed, dels af en ambulantly opfølgingsfase af fire måneders varighed. De nævnte modeller adskiller sig således bl.a. ved varigheden af den ambulantly opfølgingsfase.

Det forudsættes, at prøvetid og tilsynstid under forsøgsordningen som udgangspunkt fastsættes til en periode svarende til varigheden af det tilbudte behandlingsforløb, dog maksimalt to år. Bag den forudsatte fravigelse fra de almindelige regler om den maksimale varighed af prøvetid og tilsynstid, jfr. straffelovens § 56, stk. 3, og § 57, stk. 1, 1.pkt., ligger en række proportionalitetshensyn. Forsøgsordningen forudsættes således alene bragt i anvendelse som alternativ til ubetinget frihedsstraf af maksimalt et års varighed.

For de tilfælde, hvor Frederiksborg-model I eller II måtte blive bragt i anvendelse, indebærer det anførte, at prøvetid og tilsynstid altid vil skulle fastsættes til to år svarende til varigheden af det samlede behandlingsforløb. Bringes derimod Fyn-modellen på tale, vil prøvetid og tilsynstid som udgangspunkt skulle fastsættes til et år, men der kan efter omstændighederne opstå spørgsmål om fastsættelse af en prøvetid og tilsynstid, der varer ud over det afviklede behandlingsforløb.

For at fastholde udgangspunktet om sammenfald af prøvetid, tilsynstid og behandlingsforløb taler, at det i tilfælde, hvor et behandlingsforløb sættes i stedet for ubetinget frihedsstraf, synes nærliggende at betragte gennemførelsen af dette forløb som det afgørende indhold i dommen om den begåede kriminalitet. Afvikles behandlingsforløbet tilfredsstillende, har dommen opfyldt sit formål, og det kan anføres, at der til dommen næppe føjes nogen yderligere nytteværdi ved, at der efter afslutningen af behandlingsforløbet løber en yderligere periode, hvor den dømte fortsat er undergivet forpligtelser i henhold til dommen og risikerer at få en ubetinget fængselsstraf for den oprindelige kriminalitet.